

Sứ điệp Năm

**Đức Chúa Trời là Thợ gốm tể trị của chúng ta
làm chúng ta trở nên những chiếc bình của Ngài,
những vật chứa của Ngài, để chứa đựng Ngài**

Đọc Kinh văn: Giê. 18:1-10; Ês. 64:8;
La. 9:15-16, 19-23; Công. 9:15; 2 Cô. 4:6-7

I. Đức Chúa Trời là Thợ gốm tể trị của chúng ta có quyền tuyệt đối trên chúng ta là bình gốm của Ngài; điều trọng yếu là chúng ta thấy được khái tượng về sự tể trị của Đức Chúa Trời— Giê. 18:1-10; Ês. 64:8; Đa. 4:3, 34-35; La. 9:19-23:

- A. Tể trị chỉ về uy quyền, quyền năng và vị trí vô hạn của Đức Chúa Trời—Khải. 4:11; 5:13:
1. Là Đấng tể trị, Đức Chúa Trời ở trên mọi sự, đằng sau mọi sự và trong mọi sự—1 Vua 22:19.
 2. Đức Chúa Trời có đủ khả năng để thực hiện điều Ngài muốn theo khát vọng của lòng Ngài và theo gia tể đời đời của Ngài—Dan. 4:34-35; Êph. 1:4-5, 9-11.
- B. La Mã 9:19-23 nói đến sự tể trị của Đức Chúa Trời:
1. “Ai chống nghịch ý muốn Ngài được?” Nhưng hỏi người kia, anh là ai mà đáp trả với Đức Chúa Trời? Có thể nào vật được nặn nên lại nói với người nặn nên nó rằng: “Sao ông làm ra tôi như vậy?”—cc. 19b-20:
 - a. Chúng ta cần nhận thức mình là ai; chúng ta là tạo vật của Đức Chúa Trời, và Ngài là Đấng tạo dựng—Ês. 42:5.
 - b. Là tạo vật của Ngài, chúng ta không nên kháng cự mục đích của Ngài hay đáp lại Ngài, Đấng tạo dựng, cách hỗn xược—La. 9:20.
 2. “Thợ gốm không có uy quyền trên đất sét để từ cùng một đồng đất mà làm ra một chiếc bình cho sự cao trọng còn chiếc kia cho sự thấp hèn sao?”—c. 21:
 - a. Đức Chúa Trời là Thợ gốm của chúng ta, và chúng ta là đất sét trong tay Ngài; Đức Chúa Trời, Thợ gốm của chúng ta, là đấng chủ tể—Giê. 18:1-6; Ês. 64:8.
 - b. Là Thợ gốm của chúng ta, Đức Chúa Trời có quyền tuyệt đối trên chúng ta; Ngài có quyền làm bất cứ điều gì Ngài muốn liên quan đến chúng ta; nếu muốn, Đức Chúa Trời có thể làm ra một chiếc bình cho sự cao trọng còn chiếc kia cho sự thấp hèn—Giê. 18:6; Ês. 29:16; 64:8; La. 9:21.
- C. Sự tể trị của Đức Chúa Trời là nền tảng cho sự tuyển chọn của Ngài; sự tuyển chọn của Ngài tùy thuộc vào sự tể trị của Ngài—cc. 11, 18; 11:5, 28.

II. Đức Chúa Trời, tức Thợ gốm của chúng ta, đã tạo nên chúng ta cách tể trị để trở nên những chiếc bình của Ngài, những vật chứa của Ngài, hầu chứa đựng Ngài theo sự tiền định của Ngài—2 Cô. 4:6-7; Êph. 4:6; 3:19b; Phil. 2:13; Hê. 13:20-21; 1 Ti. 3:16; 2 Ti. 2:20-21; Êph. 1:5, 11:

- A. Mục đích của Đức Chúa Trời trong việc tạo nên con người là làm con người trở nên chiếc bình của Ngài, vật chứa bằng đất của Ngài, để chứa đựng và được đổ đầy Christ là sự sống vì sự xây dựng Thân thể Đấng Christ như chiếc bình tập thể vĩ đại của Đức Chúa Trời để biểu lộ Ngài—Sáng. 2:7; Công. 9:15; La. 9:21, 23; 2 Cô. 4:7.
- B. Sự dạy dỗ căn bản của toàn bộ Kinh văn đơn giản là: Đức Chúa Trời là chính nội dung, và chúng ta là những vật chứa được làm ra để nhận lấy nội dung ấy; chúng ta phải chứa đựng Đức Chúa Trời và được đổ đầy Đức Chúa Trời hầu có thể trở nên những chiếc bình cho sự cao trọng, thánh hóa, hữu dụng cho chủ, được chuẩn bị cho mọi việc tốt—2 Ti. 2:20-21.
- C. Nếu không chứa đựng Đức Chúa Trời và biết Đức Chúa Trời là nội dung của mình, chúng ta là một người mâu thuẫn vô nghĩa—Truyền. 1:2-3, 14.
- D. Tất cả mười bốn Thư tín của Phao-lô có thể tổng hợp lại trong những từ này: *chiếc bình mở ra*:

1. Mức độ mà Đức Chúa Trời có thể ban phát chính Ngài vào trong chúng ta tùy thuộc vào mức độ mở ra của chúng ta; Đức Chúa Trời muốn chúng ta chỉ yêu Ngài và giữ chính mình mở ra cho Ngài—2 Vua 4:1-7; Mat. 5:3; Gi. 1:16; Ês. 57:15; 66:1-2.
2. Sự suy đồi bắt đầu từ sự tự mãn; sự tiến bộ bắt đầu từ sự đói khát—Phục. 4:25; Lu. 1:53; Phil. 1:25; Khải. 3:16-18.

III. Trong sự tể trị của Ngài, Đức Chúa Trời là Thợ gốm của chúng ta có uy quyền làm cho những người đã được Ngài lựa chọn và kêu gọi thành những chiếc bình của sự thương xót cho sự cao trọng và vinh hiển—La. 9:11, 18, 21-24:

- A. Chúng ta đã được Đức Chúa Trời lựa chọn theo sự thương xót tể trị của Ngài; sự thương xót của Đức Chúa Trời là thuộc tính vượt xa nhất trong các thuộc tính của Đức Chúa Trời, cứu chúng ta khỏi vị trí khốn khổ mà vào một tình trạng thích hợp cho ân điển và tình yêu của Ngài—Êph. 2:1-4; Hê. 4:16; Mat. 5:7; 7:1; 9:13:
 1. Theo tình trạng thiên nhiên của mình, chúng ta đã bị đem đi xa khỏi Đức Chúa Trời, hoàn toàn không xứng đáng với ân điển của Ngài; chúng ta chỉ đáng nhận được sự thương xót của Ngài—Êph. 2:4.
 2. Sự không vâng phục của con người cho sự thương xót của Đức Chúa Trời một cơ hội, và sự thương xót của Đức Chúa Trời đem con người đến sự cứu rỗi—La. 11:32.
 3. Chúng ta được tạo nên để là những chiếc bình của sự thương xót hầu chứa đựng Christ là Đức Chúa Trời của sự thương xót—9:11-13, 16, 20-21, 23; Ca. 3:21-24; Lu. 1:78-79.
 4. Bởi sự thương xót của Đức Chúa Trời, chúng ta đáp ứng với phúc âm trong khi những người khác lại không đáp ứng, chúng ta nhận lãnh lời về Christ là sự sống trong khi những người khác lại khước từ việc nhận lãnh, và chúng ta nhận lấy đường lối của sự khôi phục của Chúa trong khi những người khác lại rút lui không nhận lấy đường lối này—*Thánh ca*, #296, câu 3.
- B. “Ta sẽ thương xót người nào Ta thương xót,... Vậy nên, ấy chẳng phải bởi người ước muốn hoặc kẻ bôn ba, mà bởi Đức Chúa Trời thương xót”—La. 9:15a, 16:
 1. Quan niệm của chúng ta là người nào ước muốn sẽ đạt được những gì mà người đó ước muốn đạt được và người nào bôn ba sẽ đạt được những gì người đó theo đuổi—c. 16:
 - a. Nếu là như vậy thì sự lựa chọn của Đức Chúa Trời sẽ là theo nỗ lực và sự lao tác của chúng ta.
 - b. Nhưng trái lại, sự lựa chọn của Đức Chúa Trời là của Đức Chúa Trời là Đấng bày tỏ lòng thương xót; chúng ta không cần ước muốn hoặc bôn ba, vì Đức Chúa Trời thương xót chúng ta.
 - c. Nếu biết sự thương xót của Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ không tin cậy sự nỗ lực của mình và cũng không bị những thất bại của mình làm mình thất vọng; niềm hi vọng cho tình trạng khốn khổ của chúng ta ở nơi sự thương xót của Đức Chúa Trời—Êph. 2:4.
 2. Nếu muốn phụng sự Đức Chúa Trời trong gia tể Tân Ước của Ngài, chúng ta cần biết rằng đây hoàn toàn là vấn đề thuộc về sự thương xót tể trị của Đức Chúa Trời—La. 9:15-16; Hê. 4:16:
 - a. Nếu biết sự tể trị của Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ cảm tạ Ngài vì sự thương xót của Ngài, nhận thức rằng chúng ta đang ở dưới sự thương xót tể trị của Ngài—La. 9:15.
 - b. Cách diễn đạt sự thương xót tể trị nghĩa là sự thương xót của Đức Chúa Trời hoàn toàn là vấn đề thuộc sự tể trị của Đức Chúa Trời; là chiếc bình của sự thương xót không phải là kết quả của sự lựa chọn của chúng ta; điều này xuất phát từ sự tể trị của Đức Chúa Trời—c. 18
 - c. Điều duy nhất chúng ta có thể nói để giải thích về sự thương xót của Đức Chúa Trời đối với chúng ta là trong sự tể trị của Ngài, Ngài đã chọn thương xót chúng ta—cc. 15-16, 23.

3. Trong sự thương xót tể trị của Đức Chúa Trời, lòng chúng ta xu hướng về Ngài; vì sự thương xót của Ngài đối với chúng ta, chúng ta tìm kiếm Ngài mỗi ngày—Giê. 29:12-13; Phục. 4:29; Ês. 55:6; Thi. 27:8; 105:4; 119:2; Hê. 11:6.
 4. Càng thấy mọi sự liên quan đến chúng ta là vấn đề thuộc sự thương xót của Đức Chúa Trời, chúng ta sẽ càng mang lấy trách nhiệm của mình trước mặt Chúa; tuy nhiên, ngay cả việc chúng ta sẵn sàng mang lấy trách nhiệm cũng thuộc về sự thương xót của Đức Chúa Trời.
 5. Về sự khôi phục của Ngài, Đức Chúa Trời thương xót những người Ngài sẽ thương xót.
- C. La Mã chương 9 khái thị nguyên tắc là mọi sự đều tùy thuộc vào sự thương xót của Đức Chúa Trời—cc. 15-16:
1. Sứ đồ Phao-lô áp dụng nguyên tắc này cho người Israel, cho chúng ta thấy rằng mọi sự xảy đến với họ đều thuộc về sự thương xót của Đức Chúa Trời—cc. 16, 23.
 2. Phải có ít nhất một lần chúng ta nhìn thấy sự thương xót của Đức Chúa Trời và chắc chắn chạm được sự thương xót của Ngài—Êph. 2:4; Mat. 9:13.
 - a. Về vấn đề này, mắt chúng ta cần được mở ra ít nhất một lần; phải có ít nhất một lần chúng ta thấy được rằng mọi sự đều tùy thuộc vào sự thương xót của Đức Chúa Trời.
 - b. Dù thấy được điều này một lần đủ cả hoặc cần tiến trình để nhận thức thì giây phút chạm đến vấn đề này, chúng ta không chạm đến một cảm giác nhưng chạm đến một sự kiện; sự kiện này là mọi sự đều tùy thuộc vào sự thương xót của Đức Chúa Trời.
- D. “Vậy, chúng ta hãy dạn dĩ tiến đến ngài ân điển để nhận lãnh sự thương xót và tìm thấy ân điển để được giúp đỡ đúng lúc”—Hê. 4:16; đc. c. 15; Lu. 15:20-24.
- E. Trong sự tể trị của Ngài, Đức Chúa Trời Cha đã thương xót chúng ta; do đó, chúng ta phải ngợi khen và thờ phượng Ngài vì sự thương xót tể trị của Ngài:
1. “Thiên Phụ, con được nếm thương xót Ngài, / Chan hòa, tươi mới luôn đêm ngày; / Như giọt sương ngọt buổi mai thấm đầy, / Luôn làm tươi mát thiên dân Ngài. / Chúng con nếm rồi, hôm nay nếm hoài, / Khúc thiên ca dâng lên Ngài mãi, / Cung hiến Cha lời tôn kính đây”—*Thánh ca 26*, câu 5.
 2. “Lòng Cha thương xót với yêu thương, ân điển Ngài, / Con được vui hưởng; / Nhờ ơn thương xót, với Cha nay mặt đối mặt, / Nhìn chăm Ngài luôn. / Do yêu thương Cha, hân hoan đến thờ phượng Ngài, / Chúng con tôn vinh Cha luôn đêm ngày từ nay”—*Thánh ca 25*, câu 3.
- F. Chúng ta đã được tạo nên để là những chiếc bình của sự thương xót dành cho sự cao trọng để chứa đựng Christ là Đức Chúa Trời của sự cao trọng (2 Ti. 2:20-21; La. 9:21) hầu chúng ta có thể tôn kính Đức Chúa Trời và tôn trọng con người (Quan. 9:9):
1. Là những chiếc bình dành cho sự cao trọng không phải là kết quả của sự lựa chọn của chúng ta; điều này phát xuất từ sự tể trị của Đức Chúa Trời—La. 9:21.
 2. Tín đồ là những chiếc bình dành cho sự cao trọng với Christ là báu vật của họ qua sự tái sinh—2 Cô. 4:6-7.
 3. Tín đồ là những chiếc bình dành cho sự cao trọng qua việc họ tẩy sạch chính mình khỏi những chiếc bình cho sự thấp hèn—2 Ti. 2:20-21.
 4. Những chiếc bình dành cho sự cao trọng là những người tôn kính Đức Chúa Trời bằng cách sống và bước đi bởi Linh (Ga. 5:16, 25) và những người tôn trọng con người bằng cách cung ứng Linh cho họ (2 Cô. 3:6, 8).
- G. Chúng ta được tạo nên để làm những chiếc bình của sự thương xót dẫn đến vinh hiển để chứa đựng Christ là Đức Chúa Trời của vinh hiển:
1. Vinh hiển là chính Đức Chúa Trời được bày tỏ và hiển lộ—Giê. 2:11; Công. 7:2; Êph. 1:17; 1 Cô. 2:8; 1 Phi. 4:14; Côl. 2:9; Thi. 24:7-10.
 2. Chúa có thể nói với Cha: “Con đã tôn vinh Cha trên đất, hoàn tất công việc Cha đã giao cho Con làm” (Gi. 17:4); điều này nghĩa là khi Chúa đang sống trên đất, Ngài bày tỏ và biểu lộ Cha.

3. Sự tôn phóng vinh hiển của thần tính Christ (Lu. 12:49-50) là việc Ngài được Cha tôn vinh bằng vinh hiển thần thượng (Gi. 12:23-24) trong sự phục sinh của Ngài (Công. 3:13) qua sự chết của Ngài; trong sự vinh hóa của Christ, Ngài là A-đam cuối cùng đã trở nên Linh ban-sự-sống vì sự ban phát thần thượng của Ngài (Gi. 7:39; Lu. 24:26, 46; 1 Cô. 15:45b; 2 Cô. 3:6).
4. Là những chiếc bình của sự thương xót dành cho sự cao trọng và vinh hiển, chúng ta đã được Đức Chúa Trời chuẩn bị cho vinh hiển qua sự vinh hóa, tức bước cuối cùng trong sự cứu rỗi trọn vẹn của Đức Chúa Trời—La. 8:21, 23, 29-30; Phil. 3:21.
5. Theo uy quyền tể trị của ngài, Đức Chúa Trời đã tạo dựng, hình thành và thậm chí làm ra chúng ta cho sự vinh hiển của Ngài—Ês. 43:7; La. 9:23:
 - a. Chúng ta đã được tiền định bởi sự tể trị của Ngài để là những vật chứa của Ngài để bày tỏ và biểu lộ Ngài.
 - b. Đây là đỉnh điểm của sự hữu dụng của chúng ta đối với Đức Chúa Trời, tức mục tiêu của sự lựa chọn của Đức Chúa Trời theo sự tể trị của Ngài—cc. 11, 18.
 - c. Sự vinh hóa của Đức Chúa Trời là mục đích sự phụng sự của chúng ta—7:6; 11:36.
 - d. Sự phụng sự cao nhất mà chúng ta có thể dành cho Đức Chúa Trời là biểu lộ Ngài vì vinh hiển của Ngài—1 Cô. 6:20; 10:31; La. 6:4.
 - e. Vinh hiển của Đức Chúa Trời được đem vào Hội thánh, và Ngài được biểu lộ trong Hội thánh; do đó, vinh hiển trong Hội thánh quy về Đức Chúa Trời; tức là Đức Chúa Trời được tôn vinh trong Hội thánh—Êph. 3:16, 20-21.
6. Chúng ta có báu vật này, Christ là Đức Chúa Trời của vinh hiển, cư ngụ bên trong chúng ta, những bình bằng đất (2 Cô. 4:7); “báu vật này” (c. 7) mà đang nội cư trong chúng ta là “mặt Jesus Christ” (c. 6), hiện diện của Christ, “thân vị của Christ” (2:10).
7. Khi xoay lòng về Chúa, chúng ta đang ngắm xem Chúa Linh là hiện diện của Christ trong linh chúng ta, và chúng ta “đang được biến đổi nên cùng một hình ảnh từ vinh hiển đến vinh hiển, chính như từ Chúa Linh”—3:16-18; đc. 2 Ti. 4:22.
8. Ngắm xem vinh hiển của Chúa là chính chúng ta tự nhìn thấy Chúa; phản chiếu vinh hiển của Chúa là làm cho người khác có thể nhìn thấy Ngài qua chúng ta—Ês. 60:1, 5.